

[Tove Jørgensen.]

om. Så ser det i bogstaveligste forstand sort ud for den kunstneriske og intellektuelle ytringsfrihed i dette land. Korstoget er med andre ord udtryk for, at tyv tror, hver mand stjæler.

I vort parti mener vi, at alene de hårde økonomiske betingelser, som man byder vore kunstnere, ikke mindst inden for filmindustrien i hård konkurrence med monopoliserede kommercielle interesser, i sig selv er belastende for muligheden for at komme til orde. Vi kan som følge heraf ikke gå ind for, at man moralsk og juridisk vil bane vej for en yderligere stramning af kunstnernes bevægelsesfrihed. Det er ikke det, vi forstår ved frihed, heller ikke frihed under ansvar, som man så ofte kører frem med fra forslagsstillernes side.

Vi vil som følge heraf afvise forslaget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er to lovforslag, vi behandler.

Jeg vil godt først gøre nogle ganske få bemærkninger om det lovforslag, som formentlig bliver vedtaget, nemlig det af kulturministeren fremsatte lovforslag om filminstitutet. Jeg kan gentage, hvad jeg sagde ved sidste førstebehandling, nemlig at vi er parate til at vedtage de ændringer, der er en nødvendig følge af vort medlemskab af EF.

Derudover vil jeg gerne understrege, at det, som for bare nogle få år siden var det store stridspunkt her i folketinget, Workshopen, hidtil ikke er omtalt af ét eneste af de partier, der for et par år siden så kraftigt gik ind for at forhindre Workshoppens virke. Jeg noterer bare, at der dermed tilsyneladende er skabt en noget anden stemning omkring virket af det danske filminstitut og dets forskellige opgaver. Det er jo endda ikke så længe siden, vi stemte om det, hvor en række partier ikke ønskede, at der skulle være penge til at gennemføre denne Workshop. Men det noterer jeg, det er for så vidt glædeligt.

Derefter vil jeg gerne sige noget om det andet lovforslag, det konservative forslag, det er jo det, der har fremkaldt de fleste bemærkninger her i eftermiddag. Fordi jeg synes, at adskillige af bemærkningerne har været af principiel karakter, vil jeg gerne tage udgangspunkt i dem.

Nu vil jeg først sige lidt om det kommunistiske parti. Jeg må indrømme, at det er en konsekvent stilling, der heller ikke vil være i

uoverensstemmelse, så vidt jeg kan skønne, med den stilling, der formentlig bliver taget, hvis det kommunistiske parti nogen sinde skulle få magten i Danmark med eller uden et flertal i befolkningen. Så vidt jeg opfattede det, blev der sagt, at Danmarks kommunistiske parti ikke kunne gå ind for, at skiftende flertal skulle kunne forhindre filmstøtte.

Det kan være, jeg har misforstået det med det kommunistiske, men hidtil har det da i hvert fald virket sådan, at man ikke giver chance i et kommunistisk samfund for at skifte flertal, i hvert fald ikke for at skifte magt. Det er endda så konsekvent, at man siger, at når man selv har fået magten, så skal man nok gribe ind, men så længe der er fare for skiftende flertal, så ønsker man ikke, at der skal være denne mulighed for at gribe ind.

Den anden principielle bemærkning kom fra hr. H. C. Hansen. Nu forstår jeg bedre fremskridtspartiets ordfører. Jeg var skam ved at tro, at der var et eller andet tilbage af frisind hos hr. H. C. Hansen, da han sagde, at grunden til, at fremskridtspartiet, eller i hvert fald han, gik imod kunststøtte, var, at der derigenem var fare for censur. Jeg troede bare, at det var sådan en overdreven frygt for censur, men nu kan jeg forstå, man er tilbage i den gamle fold: man støtter det konservative forslag, netop fordi det giver mulighed for at gribe ind. Så er vi jo tilbage og forstår meget bedre hinanden.

Jeg kan i den forbindelse kun sige, at jeg glæder mig over den nye stilling, som CD tager. Jeg håber også, at det holder, når hr. Erhard Jakobsen vender tilbage til gruppen. Hidtil har det jo ikke været den linje, hr. Erhard Jakobsen har lagt an, når det gjaldt kulturspørgsmål. Men det glæder mig, især hvis det kan holde.

Så må jeg sige til ministeren, at jeg også glædede mig over den klare udtalelse – jeg har tidligere haft lejlighed til at sige det – der kom fra ministeren, at han ikke ønskede bemyndigelse til at gribe ind. Jeg håber ikke, at ministeren har det ligesom pigen, der sagde: tag mig på alt, bare ikke på ordet. For ministeren har jo dér et mørkt punkt i sin fortid. Jeg håber, at ministeren også er parat til at blive taget på ordet og ikke en anden gang, når det viser sig, at en blasfemiparagraf ikke duer til at gribe ind i en filmtildeling, forsøger sig med et ophavsretsindgreb, der skal ende i efter min opfattelse beklagelige forklaringer i tv. Det kan